

Kopie
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer 2014 / 3055
Datum van uitspraak 24 november 2014
Rolnummer 2014/AB/23

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

vijfde kamer

Arrest

COVER 01-00000048137-0001-0010-01-01-1

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst arbeider

tegensprekelijk arrest

definitief

1. W

appellant,

vertegenwoordigd door mr. BOETS Ruben loco mr. VANDENBEMPT Marc, advocaat te 3001
HEVERLEE, Van Arenbergplein 3

tegen

1. V

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mr. NIJS Katrien loco mr. HOLEMANS Luc, advocaat te 3201
LANGDORP, Langdorpsesteenweg 82A

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 15-11-2013 door de Arbeidsrechtbank te Leuven, 1 e kamer (A.R. 13/682/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 14-01-2014,
- de conclusies voor de appellant, neergelegd ter griffie op 29-04-2014 en 12-06-2014,
- de conclusie voor de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 14-03-2014 en 20-05-2014,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 06 oktober 2014, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

De feiten en de rechtspleging in eerste aanleg

De heer V (° 28 juni 1983) werkte van augustus 2010 tot 17 april 2014 als automechanicien in het garagebedrijf van de heer W.
De partijen beëindigden de arbeidsovereenkomst in onderling akkoord nadat de heer V had verklaard dat hij de onderneming wenste te verlaten.

Er ontstond betwisting tussen de partijen over het loon voor februari 2004 en de ecocheques : de heer V hield vol dat hij deze niet had ontvangen; de heer W beweerde het tegendeel.

De partijen raakten het niet eens en op 8 maart 2013 liet de heer V de heer W dagvaarden voor de arbeidsrechtbank te Leuven.

Voor de arbeidsrechtbank vorderde de heer V :

“...verwerende partij te horen veroordelen tot de betaling van

- 1.720,40 € nettoloon februari 2012, te vermeerderen met de moratoire intresten vanaf 4.6.2012,*
- 105,26 € niet-ontvangen eco-cheques*

Verder verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding, zijnde de rechtsplegingsvergoeding t.b.v. 440 €, dit alles bij vonnis dat uitvoerbaar zou worden verklaard, niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling en met verbod tot kantonnement. “

In een vonnis van 15 november 2013 veroordeelde de arbeidsrechtbank de heer W tot betaling van :

- 1.720,40 € netto voor februari 2012*
- 105,26 € tegenwaarde eco-cheques,*
- bedragen te vermeerderen met de wettelijke intresten vanaf 4.6.2012, en de gerechtelijke intresten;*
- en tot betaling van de kosten van het geding.*

De vorderingen in hoger beroep

Met een verzoekschrift neergelegd ter griffie van het arbeidshof stelde de heer W hoger beroep in tegen het vonnis. Hij vordert

“ 1) Het hoger beroep van concluant ontvankelijk en gegrond te verklaren;

2) Vervolgens, alvorens verder recht te doen ten gronde, geïntimeerde te bevelen om mee

te delen of hij in 2012 nog beschikte over andere rekeningen dan de zichtrekening nummer BE33 7340 1025 6646, en de spaarrekeningen nummers BE76 7443 8315 0595, BE49 7440 2557 7071, BE52 7440 3638 6309 en BE37 7443 8312 4428, en geïntimeerde te bevelen om ook van deze eventuele andere rekeningen de uittreksels bij te brengen voor de maanden februari, maart en april 2012;

3) Daarenboven concluant te machtigen om met alle middelen van recht, getuigen inbegrepen, volgende feiten te bewijzen:

- Dat het loon van februari 2012 contant werd uitbetaald door concluant aan geïntimeerde tussen 23/02/2012 en half maart 2012, nadat de herberekening van het loon van geïntimeerde bij concluant was toegekomen;
- Dat ook de ecocheques met betrekking tot de maand februari 2012 aan geïntimeerde werden afgeleverd tussen 14/03/2012 en eind maart 2012.

4) Geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de wettelijke rechtsplegingsvergoeding.

Gerechtskosten:

- RPV I e aanleg: 440,00 EUR
- RPV hoger beroep 440,00 EUR"

De ontvankelijkheid

Hierover bestaat geen enkele betwisting tussen de partijen.

Het blijkt niet uit het dossier dat het vonnis werd betekend zodat mag aangenomen worden dat het hoger beroep tijdig werd ingesteld. Ook de vormvoorwaarden werden nageleefd. Het hoger beroep is bijgevolg ontvankelijk.

Bespreking

(1)

Het blijkt uit de stukken die de heer V neerlegt en er bestaat geen betwisting over dat de heer W het totale maandloon steeds via overschrijving op de bankrekening van de heer V betaalde.

Het loon voor februari 2012 zou volgens de heer W uitzonderlijk contant betaald zijn omdat het sociaal secretariaat een herberekening had moeten maken.

De heer V, die beweert dat hij bevrijd is van zijn verbintenissen, moet het bewijs leveren van de betaling (artikel 1315 tweede lid Burgerlijk Wetboek). Artikel 5§1 tweede lid van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon van de werknemers bepaalt dat indien de uitbetaling van het loon van hand tot hand

gebeurt, de werkgever een kwitantie van deze uitbetaling aan de werknemer ter ondertekening moet voorleggen.

De heer W kan dergelijke kwitantie niet voorleggen en beweert ook niet dat er een werd opgemaakt.

Er werd ook geen kwitantie opgemaakt voor de ecocheques.

(2)

De bepaling van artikel 5§1 tweede lid van de wet van 12 april 1965 werd ingevoegd door artikel 110 van de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen (B.S. 30 juni 1992).

Uit de Parlementaire stukken blijkt dat een amendement (nr. 22) werd ingediend om de voorgestelde tekst als volgt aan te vullen: « De werkgever en de werknemer zijn gehouden een afschrift van deze kwitantie bij te houden. »; de indieners van het amendement vonden dat het verplicht maken van een kwitantie geen zin heeft, indien men beide partijen niet verplicht ze ook bij te houden.

De minister antwoordde dat de bepaling in het wetsontwerp tot doel heeft de werkgever een bewijs te verschaffen bij betaling van hand tot hand en dat het de logica zelf is dat *men er goed aan doet* deze kwitantie te bewaren. Het amendement werd verworpen. (Parl. Stukken Kamer, 1991/1992, nr. 480, Verslag p. 99). Verder was er geen bijzondere toelichting of debat over deze bepaling.

Nergens blijkt uit de wettelijke bepalingen dat de werkgever die niet over een ondertekende kwitantie beschikt, het recht zou verliezen om de betaling van het loon met andere middelen te bewijzen. Ook uit de voorbereidende werken blijkt niet dat de wetgever de bedoeling had de bewijsmogelijkheden van de werkgever te beperken. Integendeel blijkt uit de voormelde verklaring van de minister – en in het bijzonder diens woorden “*dat men er goed aan doet*” – dat de wetgever vooral als bedoeling had om met dergelijke verplichting, de bewijsvoering voor de werkgever te vergemakkelijken en betwistingen te vermijden, zonder dat aan de werkgever die geen kwitantie (bewaard) heeft, elk verder recht op bewijsvoering zou ontzegd worden.

(3)

De overhandiging van het loon en van de ecocheques kunnen dus met alle wettelijke bewijsmiddelen bewezen worden. Waar er, in strijd met de wet, geen ondertekende kwitantie voorligt en waar er zelfs geen *begin van bewijs door geschrift* voorligt (vgl. artikel 1347 Burgerlijk Wetboek), kan het Hof slechts rekening houden met bewijsmiddelen die zeer overtuigend zijn.

Het Hof stelt vast dat dergelijke bewijsmiddelen in deze zaak ontbreken.

Op 28 augustus 2012 schreef de raadsman van de heer V en hij herhaalt dit in conclusies dat er getuigen waren van de contante betaling van het loon (1.720,40 euro).

Op vraag van het Hof ter zitting bevestigde de raadsman van de heer W dat de voormalige administratief medewerker, de heer Thomas Zurings, deze getuige was. Deze persoon zou ook de ecocheques hebben overhandigd (p. 2 en 4 conclusies van de heer W). De heer W biedt in zijn conclusies het bewijs door getuigen aan.

De heer V legt echter van zijn kant een door dezelfde heer Z ondertekende geschreven verklaring neer, gedateerd 24 april 2013, waarin deze het volgende uiteenzet:

"Ondergetekende T Z wonende te bevestigt door middel van onderstaande verklaring het volgende:

Ik was in de periode 2007 tot maart 2012 werkzaam bij de heer F W als administratief bediende in diens garage. Op 18 april 2013 werd ik benaderd door mevrouw N E, momenteel werkzaam bij de heer W, met de vraag bijgevoegde verklaring te ondertekenen.

Omwille van de inhoud van deze verklaring, was ik geenszins bereid om deze te ondertekenen. Het betreft een verklaring met betrekking tot de rechtszaak tussen de heer W en de heer V bij de arbeidsrechtbank te Leuven.

Wat betreft het geschil tussen de heer W en de heer V kan ik enkel verklaren dat de lonen steeds via overschrijving op de bankrekening van de verschillende werknemers werden gestort. Gedurende de periode waarin ik werkzaam was bij de heer W werden er nooit contante betalingen verricht met betrekking tot de lonen of vakantiegelden.

Begin 2012 merkte ik dat er zich een aantal onregelmatigheden voordeden met betrekking tot de uitbetaling van een aantal lonen. Het zou mij ten zeerste verbazen indien het loon van de heer V voor de maand februari 2012 contant zou zijn uitbetaald, vermits dit in geen geval gebruikelijk was.

Wat betreft de eco-cheques kan ik verklaren dat er steeds aan de werknemers werd gevraagd een document voor ontvangst te ondertekenen wanneer deze aan hen werden uitbetaald. Ik ben niet op de hoogte van het feit dat er eco-cheques aan de heer V zouden zijn uitbetaald in maart 2012."

In bijlage was een ontwerp van getuigenverklaring gevoegd waarin de heer Z diende te verklaren dat :

" - hij op 23/02/2012 gezien heeft dat dhr. P W, voormalig werkgever van dhr. E V, het loon van de maand februari 2012 contant heeft uitbetaald aan

dhr. B V

- hij op rond 15/03/2012 heeft gezien dat de ecocheques met betrekking tot de maand februari 2012 aan dhr. V werden afgeleverd.

Ondergetekende is geen bloed- of aanverwant met de partijen in het geschil vermeld onder referte.

Ondergetekende was tot en met 15/03/2012 werknemer van dhr. P W en stond tot op deze datum dan ook in een band van ondergeschiktheid ten opzichte van dhr. P W. Zulks is vandaag echter niet meer het geval. Ondergetekende heeft geen samenwerking noch gemeenschappelijke belangen met de personen waarover hij een getuigenis aflegt.

De opsteller verklaart op de hoogte te zijn van het feit dat hij met een valse verklaring het risico loopt op straffen."

Het blijkt dus dat de heer Z heeft geweigerd om de door de heer W voorgelegde getuigenverklaring te ondertekenen. Bovendien heeft hij schriftelijk verklaard dat hij juist geen getuige van de overhandiging van het loon en van de ecocheques is geweest.

In die omstandigheden heeft het dus geen enkele zin om in te gaan op het aanbod tot bewijs door getuigen gezien de enige beweerde getulge de heer Z was en gezien het uitgesloten is dat deze nog op geloofwaardige wijze onder eed voor het Hof het tegendeel zou kunnen verklaren van wat hij eerder schriftelijk heeft verklaard. Het valt ook niet in te zien waarom de heer Z bereid zou zijn geweest ten behoeve van de heer V een valse verklaring te ondertekenen.

(4)

Verder heeft de heer V in de procedure in hoger beroep, spontaan gevolg gegeven aan de oorspronkelijke vordering van de heer W door kopie over te leggen van de rekeninguittreksels voor de periode 1 februari 2012 tot 30 april 2012 van de gezamenlijke zichtrekening en spaarrekening van hemzelf en van zijn echtgenote en van zijn persoonlijke spaarrekening.

De heer W dacht op die manier te kunnen bewijzen dat de heer V het contant loon op zijn rekening zou hebben gestort. Het blijkt echter helemaal niet dat de heer V een belangrijk contant bedrag heeft gestort op zijn rekeningen. Integendeel blijkt dat het echtpaar in maart 2012 in totaal 1.100 euro heeft overgeschreven van hun spaarrekening naar hun zichtrekening. Dit feit ondersteunt alleszins de stelling van de heer V dat er – bij gebrek aan loonbetaling voor februari- onvoldoende provisie op hun zichtrekening was om de lopende uitgaven (ondermeer afbetaling woningkrediet) te betalen. Verder blijkt dat er op de persoonlijke spaarrekening van de heer V geen enkele transactie in de

vermelde periode was. De enkele storting van 400 euro contanten op 23 maart 2012 bewijst niet dat de heer V 1.720,40 euro loon zou hebben ontvangen, te meer daar in dezelfde dagen meerdere aankopen met bankkaart gebeurden, wat lijkt tegen te spreken dat de heer V over dergelijk groot bedrag aan contant geld beschikte. De heer V heeft in zijn conclusies ook bevestigd dat hij geen andere rekeningen heeft en komt aldus vanzelf tegemoet aan de aangepaste vordering van de heer W in hoger beroep in dat verband. Hij toont bovendien aan dat zijn gezin bij dezelfde bank geen andere rekeningen had dan de voormelde drie rekeningen en de persoonlijke spaarrekeningen van zijn echtgenote en van zijn dochter, hetzij de vijf rekeningnummers vermeld in de vordering van de heer W in hoger beroep.

Tenslotte blijkt ook uit foto's van sms-berichten tussen beide partijen die de heer V neerlegt en waarvan de authenticiteit niet wordt betwist, dat de heer V in april 2012 klaagde over het feit dat hij nog steeds geen loon had gekregen; op 15 mei 2012 dreigde de heer V ermee dat hij een aangetekende brief zou sturen. Het blijkt dus niet dat de heer V pas voor het eerst met de brief van 4 juni 2012 naar zijn loon voor februari 2012 zou hebben gevraagd zoals de heer W beweert. Uit deze sms-berichten blijkt ook dat de heer W op 11 april 2012 schreef " *B, ik wil me excuseren voor uw loon. Ik heb het nagekeken en zal het onmiddellijk storten. Ik was ervan overtuigd dat het wel gestort was.*", waarna hij op 16 april 2012 het loon voor maart 2012 heeft overgeschreven. Het is mogelijk dat hij eveneens verkeerdelijk ervan overtuigd was dat hij het loon voor februari had betaald.

Tenslotte meent de heer W ten onrechte de oneerlijkheid van de heer V te kunnen aantonen door het feit dat hij aanvankelijk ook vroeg naar het vakantiegeld en de eindejaarspremie. Het blijkt immers dat de heer Voets deze vraag van zijn raadsman meteen liet vallen zodra de heer W erop wees dat hij wettelijk niet gehouden was tot deze vergoedingen en dus helemaal niet omdat de heer W zou hebben bewezen dat hij deze betaald had zoals hij in zijn conclusies in strijd met de waarheid beweert (p. 3).

(5)

Waar de heer W niet aantoont dat het loon en de ecocheques werden overhandigd, waren de vorderingen van de heer V gegrond. Er bestaat geen betwisting over de berekening van de gevorderde bedragen die correct lijkt en overeenstemt met de loonstaat en de berekening van de ecocheques door het sociaal secretariaat.

(6) De rechtsplegingsvergoeding:

Artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek bepaalt: "De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

(...)

Op verzoek van een van de partijen, dat in voorkomend geval wordt gedaan na ondervraging door de rechter, kan deze bij een met bijzondere redenen omklede beslissing ofwel de vergoeding verminderen, ofwel die verhogen, zonder de door de Koning bepaalde maximum- en minimumbedragen te overschrijden. Bij zijn beoordeling houdt de rechter rekening met :

- de financiële draagkracht van de verliezende partij, om het bedrag van de vergoeding te verminderen;
- de complexiteit van de zaak;
- de contractueel bepaalde vergoedingen voor de in het gelijk gestelde partij;
- het kennelijk onredelijk karakter van de situatie.(...)”.

Met verwijzing naar deze laatste bepaling, vraagt de heer V dat hem het maximumbedrag (1.100 euro in plaats van 440 euro zou worden toegekend). Het Hof gaat daar niet op in. De heer V, die in het gelijk werd gesteld door de eerste rechter, heeft de argumentatie ontwikkeld in eerste aanleg kunnen herhalen. Waar ook niet met volledige zekerheid vaststaat dat het gevorderde loon niet werd betaald, staat ook niet vast dat het hoger beroep zuiver dilatoir zou zijn.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk maar ongegrond,

Bevestigt het bestreden vonnis en de beslissing over de kosten van het geding;

Legt de kosten van het geding in hoger beroep ten laste van de heer W, begroot op 440 euro rechtsplegingsvergoeding voor de heer V

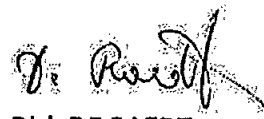

Aldus gewezen en ondertekend door de vijfde kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

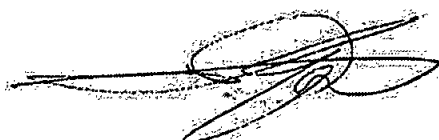
Carla CORBISIER, raadsheer,
Eric MAGNUS, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
René VAN CAUWENBERGE, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
bijgestaan door :
Dirk DE RAEDT, griffier.

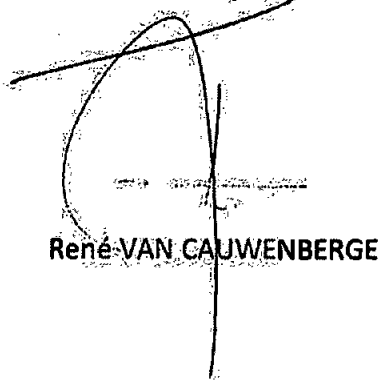
Carla CORBISIER;

Dirk DE RAEDT;

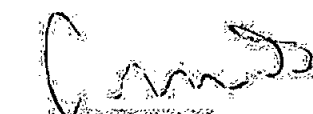
Eric MAGNUS

René VAN CAUWENBERGE

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van maandag 24 november 2014 door:

Carla CORBISIER, raadsheer,
bijgestaan door
Dirk DE RAEDT, griffier.

Carla CORBISIER

Dirk DE RAEDT

